

هوالبهی - ای دوستان حضرت یزدان در این کور اعظم که...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۵۴

هوالبهی

ای دوستان حضرت یزدان در این کور اعظم که شمس قدم از آفاق امم طالع و لائح گردید و به فیوضات غیر متناهی شرق و غرب امکان را روشن و نورانی فرمود و به نسائم حدائق ملکوت جمیع جهات را روح حیات مبدول فرمود و به بوی خوش ازهار ریاض معانی مشام اهل عرفان را معطر نمود، قیامتی بر پا فرمود و رایت حمایتی بر افراخت قسطاس مستقیم نصب کرد و صراط قویم ممدود نمود. ارض محشر مبسوط گشت و حشر و نشر مشهود گردید. افواج ملائکه مقربین چون امواج پیاپی رسید و جنود ملأ عالین چون صفوف طیور اوج مبین متتابع پدید. اساس کور جدید در این دور مجید نهاد و بنیان عظیم در این جهان بدیع و عالم مقیم بنیاد کرد. ابواب ملکوت گشود و راه نجات و حیات بنمود. گلشن موهبت نامتناهی بیاراست و محفل تجلی مزین کرد. دست بخشایش بگشود و ید بیضا بنمود. جمیع را بر موائد ممدوده دعوت فرمود و کل را بر خوان نعمت موضوعه خواند. هر ذره ای را استعداد افاضه عنایت کرد و هر قطره ای را جوش و خروش بحور عظیمه احسان فرمود. تا کل متفق شده و در ظل کلمه واحده به عهد و میثاق الهی توسل جسته در کمال قوت و قدرت به اعلاء کلمه الله قیام نمائیم و به نشر نفعات الله پردازیم و در سبیلش جان بیفشانیم و به جان و دل بکوشیم و بجوشیم تا نفعات قدس عالم را معطر نماید و جذبات انس قلوب و افتدۀ امم را مسخر نار الهی در قطب امکان شعله بر افروزد و شعله طور قلب اکوان را بسوزد نسائم روحبخش اشجار وجود را سبز و خرم کند و نغمات مزامیر جانفزا مسامع ملأ اعلی را ملتذ

ORIGINAL

AUDIO

نماید. حال قلوب ساکن و نفوس صامت و وجوه محبوب و صدور غیر مشروح، این شئون جفاست
نه فنون وفا آثار محمود است نه بشارت ربّ ودوده. پس ای احبّای الهی بیائید سر از بالین دیرین برداریم و
دیده را به نور مبین روشن کنیم و چنانچه باید و شاید به وفای به عهد قیام نمائیم و در این سبیل جان
ببازیم و بسوزیم و بسازیم تا افق عالم روشن گردد و گلخن جهان گلشن شود و آیات اسم اعظم در قطب
عالم استقرار یابد. ع ع

